

ನಾಲ್ಕು ಜಮ್ಹನ್ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು

‘ಒಗ್ಗುರು’ವಾಗುವವನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಸುತ್ತಿಬಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಗುರುವರು ರಾದ ಶ್ರೀ ಶಿವಕುಮಾರ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಓದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಬೌಷಣಿನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಂತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಸಮಾಜದಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಪರದೇಶದಲ್ಲಿ ಓದಲು ನಮಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಪಡೆದು ಓದುತ್ತಾ ಬಂದ ನಮಗೆ ಪರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ದೊರೆತರೆ ಮಾತ್ರ ಓದಲು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಧ್ಯಾಧಿಕಾರವಾಗಿತ್ತು. ಈ ವಿಷಯ ಹೇಗೋ ಕೆನಡಾದಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಹಿರೇಂದ್ರಾಜ್ ಶರ್ಮರನರವರಿಗೆ ತಿಳಿದು “ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಮುದುಷಿಡುವವರು ಸಮಾಜದಿಂದ ಹಣ ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೂ ಸಹ ಮರದಿಂದ ಆರ್ಥಿಕಸಹಾಯ ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ, ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನಮಗೆ ಪತ್ತ ಬರೆದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಒಷ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಧ್ಯ ಉನ್ನತ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕಾಗಿ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಪಡೆಯಲು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿಫಲವಾದವು. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಓದಲು ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನಿದೆಯೆಂಬ ಆಪ್ಸರ್ಸನ್‌ಗಳು ಕೇಳಿಬಂದವು. ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದವರು ಮತ್ತೆ ವಾಪಾಸು ಬರುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂಬ ಅನುಮಾನಗಳೂ ಕೆಲವರಲ್ಲಿದ್ದವು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಏರಡನೆಯ ತವರೂರು ಏನಿಸಿದ ಜಮಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಂದ DAAD ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಸುಧೇವಕ್ಕೆ ನೆರೆಯ ಆಸ್ತಿಯಾ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಯೆನ್ನಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಿಂದ Post-doctoral Fellowship ಮುಂಜೂರಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂಜೂರಾಗಿ ಬರಲು ಕಾರಣ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬನಾರಸ್ ಹಿಂದೂ ಯೂನಿವೆರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ವಿಯೆನ್ನಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಡಾ. ಗೆರ್ಹಾಹರ್ಮರ್ ಓಬರ್ಹಾಮರ್ (Gerhard Oberhammer) ಆವರು ನಮ್ಮ Ph.D ಮಹಾಪ್ರಬಂಧದ ಬಾಹ್ಯಪರೀಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದರು (External Examiner) ಎಂಬ ವಿಷಯ ನಂತರ ವಿಯೆನ್ನಾಕ್ಕೆ ಹೋದಮೇಲೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮನ್ನ ಪ್ರಾನಾದ Goethe Institute ನಲ್ಲಿ ಜಮಣ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವಾಗ ಪ್ರಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಕೆಲವು ರೋಚೆಕ ಕತೆಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

1. ಜೀಬಾಗಳ್

ಒಮ್ಮೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯವಹಾರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ನಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದ. ಆ ನಗರ ತಲುಪಿದ ಮೇಲೆ ಹೋಟೆಲೊಂದರಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದ ತನ್ನ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಂಜೆ ವೇಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಆತ್ಮೀಯ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದ. ಅಪರಾಪಕ್ಕೆ ಭೇಟಿಯಾದ ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತರು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಹರಜೆ ಹೊಡೆಯೆತ್ತಾ ಹುಳಿತರು. ಸಮಯ ಕಳೆದ್ದೇ ಗೊತ್ತಾರ್ಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ವ್ಯಾಪಾರಿ ತನ್ನ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತವಿಂದ ಬೀಳೊಳ್ಳುಡು ತಾನು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹೊಟೆಲಾನತ್ತ ಹೊರಟೆ. ವಾಪಾಸು ಬರುವಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳಕು ಇರಲಿಲ್ಲ, ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲ್ಲ. ದಾರಿ ಅಪ್ಪು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜನರ ಓಡಾಟವೂ ಅಪ್ಪಾಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಇಡ್ಡಕ್ಕೆದ್ದಂತೆಯೇ ಯಾರದೋ ಕಾಲಿನ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆಚೆಬಿಡಿಯ ಮೂಲೆಯೊಂದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಿರುಸಿನ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಟ್ಟು ಬಂದವನೇ ಇವನಿಗೆ ಡಿಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದ. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲವಂದು ಕ್ಷಮೆ ಯಾಬಿಸಿದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತೆ ಬಿರುಸಿನ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಟ್ಟು ಮುಂದೆ ನಡೆದ. ವ್ಯಾಪಾರಿ ಪನನೋಳ್ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಜೀಬಿಗೆ ಕ್ಷಮಾಕಿದ. ಜೀಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಜೀಬುಗಡಿಯಾರ ಮತ್ತು ಪರ್ಸೆ ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದವು. ತಕ್ಷಣವೇ ನೆನಪಾಯಿತು. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಿಗಳ ಹಿಂದೆ ತನಗೆ ಡಿಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದು ದಾಪುಗಾಲಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹಿಂದೆ ಓಡಿದ. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊರಳ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ಷಮಾಕಿ ‘ಗಡಿಯಾರ ಮತ್ತು ಪರ್ಸೆ ಕೊಡುತ್ತೀಯೋ ಇಲ್ಲವೋ’ ಎಂದು ಏರುಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ. ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೆದರಿ ಮರುಮಾತಾಡದೆ ಅಪರಿಡನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿ. ಕಳುವಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಜೀಬುಗಡಿಯಾರ ಮತ್ತು ಪರ್ಸೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಸಂಶೋಧಪಟ್ಟು ತಾನು ತಂಗಿದ್ದ ಹೋಟೆಲಾಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ. ಕೊರಡಿಯೋಳಗೆ ಕಾಲಿಡುತ್ತಲೇ ವಿದ್ಯುದ್ದಿಪದ ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಒತ್ತಿದೆ. ಆಗ ಅವನಿಗ ಕಂಡದ್ದೇನು? ಅವನು ಮಲಗಿದ್ದ ಯಾಸಿಗಿಯ ಪಕ್ಕದ ಓಿವಾಯ್ ಮೇಲೆ ಅವನ ಸ್ವಂತದ ಜೀಬುಗಡಿಯಾರ ಮತ್ತು ಪರ್ಸೆ ಎರಡೂ ಇದ್ದವು! ಅಪ್ಪಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಡಿಕ್ಕೆ ಹೊಡೆದ ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳ್ಳಿನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವನ ಜೀಬುಗಡಿಯಾರ ಮತ್ತು ಪರ್ಸನ್ನು ದೋಷಿಕೊಂಡು ಬಂದ ‘ಜೀಬುಗಳ್’ ತಾನೇ ಆಗಿದ್ದ!

2. ಕಳ್ಳಸಾಗಣಿಕೆ

ರ್ಯಾಲು ಜಮಣಿಯ ಗಡಿರೇಖೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿತ್ತು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಪ್ರಯಾಣಕರೆಲ್ಲರೂ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂಕ ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡತೊಡಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಂದರವಾದ ಯುವತೀಯೊಬ್ಬಳು “ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಎರಡು ಪ್ರಾಂಡ್ ಕಾಫಿಪ್ರಡಿ ಇದೆ, ಇಲ್ಲಿಯ ಸುಂದರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಹಳ ಬಿಗಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ, ಸುಂಕ ತೆರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಎನೋ” ಎಂದು ತನ್ನ ಆತಂಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಬೋಳುತಲೆಯ ದೊಳ್ಳು

ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಯಾಣಕೊಬ್ಬಿ ಆ ಯುವತಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ: “ನೋಡಿ, ನಾನು ಈ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನೀವೇನೂ ಗಾಬರಿಯಾಗಬೇಡಿ. ಇಲ್ಲಿಯ ಸುಂಕದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಂತೆ ಆಷ್ಟೇನೂ ಬಿಗಿಯಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಬೋಗಿಗಳಿಗಂತೂ ಅವರು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಬಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಪ್ರಯಾಣಕರ ಪಾಸ್ಪೋರ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತನಿಬೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಪಕ್ಕ ಅವರು ಬ್ಯಾಗೆಜ್ ತನಿಬೆ ಮಾಡಲು ಬಂದರೂ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯಾಣಕರ ಸಾಮಾನುಸರಂಚಾಮುಗಳನ್ನು ತನಿಬೆಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ. ನೀವು ತಂದಿರುವ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಹ್ಯಾಟ್ ಒಳಗಡೆ ಬಳಿಕ್ಕುಕೊಳ್ಳಿ”. ಸಹಪ್ರಯಾಣಿಕನು ಕೊಟ್ಟಿ ಸಲಹೆ ಆ ಯುವತಿಗೆ ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಕಂಡಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಿ ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದಳು.

ರೈಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗಡಿಯನ್ನು ತಲುಪಿತು. ರೈಲ್‌ನಿಲ್ಲಾಣಿದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅತ್ಯಿಂದಿತ್ತ ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ರೈಲು ನಿಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಪ್ರಯಾಣಕರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಬೋಗಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವೇಕೆಂದೂ ಪಾಸ್ಪೋರ್ಟ್ ಮತ್ತು ಸುಂಕದ ತನಿಬೆ ನಡೆಸಲಾಗುವುದೆಂದೂ ಧ್ವನಿವಧಕಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಚನೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಯುವತಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬೋಗಿಗೆ ಬಬ್ಬಿ ಅಧಿಕಾರಿ ಬಂದ. ಅವನು ಕೇವಲ ಪಾಸ್ಪೋರ್ಟ್ ತನಿಬೆ ಮಾಡಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮತ್ತೊಬ್ಬಿ ಅಧಿಕಾರಿ ಬಂದ. “ನಮಸ್ಕಾರ, ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಸುಂಕ ಕೊಡಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಯಾಣಿಕರನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಯಾರೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದರು. ಸುಂಕದ ಅಧಿಕಾರಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳತ್ತ ಕೆಳ್ಳಿಹಾಯಿಸಿದ. “ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿ ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ, ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಇದೆ, ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಹುಬ್ಬಿಗಂಟಿಕ್ಕೆ ಕೇಳಿದ. ಯುವತಿ ಗಾಬರಿಗೊಂಡಳು. ಬೋಳುತ್ತಲೇಯ ಪ್ರಯಾಣಿಕ ಸುಂಕದ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಕೆಳ್ಳಿಮಿಟ್‌ಕೆ ಆ ಯುವತಿಯತ್ತ ಬೆರಳುಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ ಅವಳು ತನ್ನ ಹ್ಯಾಟಿನೊಳಗೆ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿನ್ನು ಬಳಿಕ್ಕುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ ನೋಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು. ಯುವತಿಯ ಮುಖಿ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚೆಯಿತು. ಆದರೆ ಏನೂ ಮಾಡಲು ಬರುವಂತಿರಲ್ಲಿ, “ಮಿಸ್, ನಿಮಗೆ ನಿಯಮಾನುಸಾರ ಒಂದು ಪೌಂಡ್ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿ ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ವಿನಾಯಿತಿ ಇದೆ, ಉಳಿದ ಇನ್ನಿಂದ ಪೌಂಡಿಗೆ ನೀವು ಸುಂಕ ಕೊಡಲೇ ಬೇಕು” ಎಂದು ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಯುವತಿಯಿಂದ ಸುಂಕವನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೋದ. ಸುಂಕದ ಅಧಿಕಾರಿ ಅತ್ಯ ಹೋದೊಡನೆ ಯುವತಿ ಬೋಳುತ್ತಲೇಯವನನ್ನು ಅಸಹನೆಯೆ ಕೆಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ “ನಿಮಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಠ ಕಲಿತಂತಾಯಿತು. ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೂ ನಿಮ್ಮ, ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆಂದು ಹೇಳಿ ಮೋಸ ಮಾಡುವವರೂ ನಿಮ್ಮ” ಎಂದು ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಂಡಳು. ಬೋಳುತ್ತಲೇಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವಳ ಬಿರುನುಡಿಯನ್ನು ಕೀಪಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿದೆ ಸುಮಾರಿದ್ದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ರೈಲು ಜಮ್‌ನ್ ಗಡಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿತು. ಬೋಳುತ್ತಲೇಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಸೀಟಿನಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದು ಯುವತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಕ್ಷಮೆ ಯಾಂಸಿದ. “ನೋಡಿ, ನಿಮಗೆ ಮೋಸಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ ನನಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮಾತಿಗೆ ಆರಂಭಿಸಿದ. “ನಿಮಿಂಥ ಮೋಸಗಾರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಸೆಮ್ಮಡಿಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಬೇದಿ” ಎಂದು ಆಕೆ ತನ್ನ ಅಸಹನೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು. ಆದರೂ ಬೋಳುತ್ತಲೇಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸುಮ್ಮಾಗದೆ “ಕ್ರೆಮಿಸ ಮಿಸ್, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳಿ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಐವತ್ತು ಪೌಂಡ್ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸುಂಕ ತೆರುವುದನ್ನು ನೀವು ಉಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿರಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಗೋ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಏದು ಪೌಂಡಿನ ಕಾಫಿಪ್ರಾಯಿ ಒಂದು ಹ್ಯಾಟ್‌ನ್ನು ಆ ಯುವತಿಯ ಕ್ಷೇಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ !

3. ಮೌಲಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆ

ಬಲೀನಾನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಯಾಶ ವ್ಯಾದ್ಯಕೀಯ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಇದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೌಲಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತುಂಬಾ ಕರಿಣಾವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಿದ್ದರೆ ಮುಲಾಜಿಲ್ಲದೆ ನಪಾಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದ ವ್ಯಾದ್ಯಕೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಶಿಫಾರಿಸ್ತು ಪಶ್ತೆವೂ ಬೇಕಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಭವಿಷ್ಯ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕ್ಯಾಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದವರೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯತ್ಮ ವ್ಯಾದೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹಾಜರಾದ ವ್ಯಾದ್ಯಕೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬಿ ತುಂಬಾ ಹೆದರಿದ್ದ. ಆ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಯಾವುದೋ ರೋಗನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದ ಕರಿಣ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡಿದ. ಆ ರೋಗಕ್ಕೆ ಏನು ಜೀವಧಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀರು ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿ. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣಿದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತೀರು ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಒಂದು ಉಣಿದ ಚರ್ಮಚಯಿಷ್ಟು ಎಂದು ನೀಡಿದ ಉತ್ತರ ತಪ್ಪೆಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಪರೀಕ್ಷೆಕೊಡಿಯಿಂದ ಹೋರಬಂದಾಗ ಅರಿವಾಯಿತು. ಕಾಡಲೇ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ “ಸಾರ್, ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದ ತಪ್ಪಿ. ಉಣಿದ ಚರ್ಮಚಯಿಷ್ಟು, ನಾಲ್ಕು ಹನಿ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದು ಸ್ವಷ್ಟನೆ ನೀಡಿದರೂ ಅವನನ್ನು ನಪಾಸುಗೊಳಿಸಿದ ಆ ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: “I am sorry, the patient is already dead!”

4. ಜಾಣ ಹೆಂಡತಿ

ಬೆಳಿಗಿನ ರೈಲಿಗೆ ಗಂಡ ಬೇಗನೆ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ಅಂಚೆಯ ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ತಂದು “ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಶ್ತ. ನಾಳೆಯೇ ಅಮೃತಿಗೆ ಇದು ತಲುಪಬೇಕು. ನೀನು ಹೇಣೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಮರೆಯಿದೆ ಇದನ್ನು ಅಂಚೆಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗಂಡನ ಕ್ಯಾಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿಕ್ಕಾ. ಹೂಳಿ ಎಂದು ಗಂಟೆ ಪ್ರಯಾಣದ ನಂತರ ಹೇಣೆ ತಲುಪಿ ರೈಲ್‌ನಿಲ್ಲಾಣಿದಲ್ಲಿ ಇಳಿಯತ್ತಿದ್ದರೆ ಮರತೇಬಿಟ್ಟು. ಆಫೀಸಿಗೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪಶ್ತ ಹೋಟಿನ ಜೆಬಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿತು. ರೈಲ್‌ನಿಲ್ಲಾಣಿದಲ್ಲಿ ಅವರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಬ್ದಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಬಿಟ್ಟಿಯಾಬ್ದಿ “ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಪಶ್ತ ನನಪಿದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಗ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಂಚೆ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಲು ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮತ್ತೊಬ್ಬಿ ಅವರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ “ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಪಶ್ತವನ್ನು ಅಂಚೆಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಲು ಮರೆಯಬೇಡಿ” ಎಂದು ಜೂಫಿಸಿದ. ಅವಸರವಾಗಿ

ಅಂಚೆಪಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಹಾಕಿ ರೈಲ್ಸ್‌ನಿಲ್ಲಾಣದಿಂದ ನಿಗರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇನ್ನೊಂದು ಅಪರಿಚಿತ ಮಹಿಳೆ ಮುಗುಳ್ಳನ್ನಾತ್ಮ “ನಿಮ್ಮ ಪಶ್ಚಿಮ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು ಅಂಚೆಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿದಿರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. “ಈ ದೇವರೇ! ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಪತ್ರ ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಗೂತ್ತು ಈಗ ತಾನೆ ಅಂಚೆಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿದೆನಲ್ಲ!” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ. ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹಾಗೆ ಕೇಳಲು ಕಾರಣ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನ ಬೆನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕೋಟಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಚೀಟಿಯನ್ನು ಅಂಟಿಸಿದ್ದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಳು: “ನಾನು ಕೊಟ್ಟಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಅಂಚೆಪಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ದಯವಾಡಿ ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗ ಜ್ಞಾಫಿಸಿರಿ!”

ಸಹ್ಯದರ್ಯ ಒಂದುಗರೇ! ಈ ವರ್ಷ ನಡೆದ ಫಟನಾವಳಿಗಳು ನಾಲ್ಕಾರ್ಥೀಯ ಕಢೆಯ ಗಂಡನ ಬೆನ್ನು ಹಿಂದೆ ಅಂಟಿಸಿದ್ದ ಚೀಟಿಯಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಇವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯವರು ಒದಿ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಮೊದಲು ನೀವೇ ಒದಿಕೊಂಡು ಹೊಸ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಹಿಂದಿರುವುದನ್ನು ಒದಲು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸೈರಿತರು ಮತ್ತು ಹಿಳೆಂಬಿಗಳು ಎಚ್ಚರಿಸಿದಾಗಲಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಹೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ! ನಾಡಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೇ! ಹಳ್ಳಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಸಂಗತಿ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಏನಘಟ? ಈಗಲಾದರೂ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿ ಮಯಾದೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ! ಮಾನ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ನಿಮ್ಮದಲ್ಲ; ಈ ನಾಡಿನದು ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಲಿ!

30.12.2009

**ಶ್ರೀ ತರಳಭಾಳು ಜಗದ್ಗಂಧರು
ಡಾ॥ ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಮಹಾಶ್ವಮಿಗಳವರು
ಸಿರಿಗೆರೆ**

